

Menom zákona (Harry a Seve - tragické!!!)

Vo chvíli, keď Harry dočítal posledné slová, napísané na rozodranom kúsku pergamentu, kolená sa mu podlomili a on sa zviezol popri stene na chladnú kamennú dlážku bradavických žalárov. Ako mu to mohol urobiť? Prečo to nechal dôjsť až tak ďaleko? Ved' predsa... prečo každý cítil potrebu pred niečím ho chrániť?

Starostlivo poskladal jeho posledný „list“ do neoznačenej obálky, akoby to bol najväčší poklad jeho života. Takmer ním bol. Ten úplne najväčší však stratil a už ho nikdy nezíska späť.

Pripadalo mu to ako neveriteľný sen. Stál nad telom svojho najväčšieho nepriateľa a zo všetkých strán k nemu doliehali nadšené výkriky. Všetci vyvolávali jeho meno a volali mu na slávu. No on medzi nimi hľadal tú jedinou osobu... ich pohľady sa stretli a Harry sa ani nenazdal, a už sa ocitol v pevnom zovretí náruče svojho otca.

„Merlin, tak strašne som sa bál!“ šepkal Severus, pevne ho držiak, akoby sa bál, že len čo povolí svoje zovretie, vyparí sa Harry ktovie kam. Boli to už takmer tri roky odvtedy, čo ho adoptoval a odvtedy neprešiel jediný deň, aby nebol na smrť vystrašený. No keď dnes videl Harryho bezvládne telo v Hagridovom náručí... v tej chvíli mal pocit, že jeho život nadobro skončil s ním. Prezieravo poslal do Škriekajúcej budy jedného z tých ľahko ovplyvniteľných smrtijedov, ktorý bol pod vplyvom mnoholičného lektvaru v kombinácii s Impériom. Ako neskôr zistil, tento ťah mu zachránil život.

„Ty žiješ! Si v poriadku? Ako...?“ jachtal zmätene Harry a po tvári mu stekali slzy veľké ako hrachy.

„Utiš sa, chlapče! Nič mi nie je, nebol som to ja,“ uistoval ho a snažil sa, aby jeho hlas znel pokojne. Keď si uvedomil, že Harry šiel na istú smrť a to len jeho vinou... jeho adoptívny syn sa výrazne zlepšil nielen v nitrobrane, ale aj v nitrozpytu a raz náhodou narazil na spomienky jeho rozhovorov s Albusom. Práve z nich sa dozvedel, že on je posledný viteál a kým nepredstúpi pred Voldemorta, odhodlaný obetovať sa pre dobro všetkých, nemal na zničenie Voldemorta žiadnu šancu. On to však urobil a Severus tomu nestihol zabrániť. Od strachu a zúfalstva si takmer vytrhal všetky vlasy na hlave, no napokon sa odhodlaný vrhol do víru bitky, rozhodnutý pomstiť svojho syna.

Áno, už tri roky považoval Harryho skutočne za svojho syna. Bolo to impulzívne a preňho také necharakteristické rozhodnutie, adoptovať toho chlapca, no nikdy to neolutoval. Harry v sebe ukrýval toľko skvelých vlastností a schopností, že ho človek jednoducho nemohol nenávidieť. Dokonca ani Snape nie, aj keď... jeho príbuzní na to mali zrejme iný názor, ale to bolo v tejto chvíli nepodstatné.

„Ale bol si... videl som, ako ťa zabil!“ zajakal sa Harry vlastnými slzami.

„Pšššt, tak ľahko sa ma nezabavíš,“ upokojoval ho Snape s náznakom svojho typického sarkazmu, čo Harryho konečne presvedčilo o tom, že pred ním skutočne stojí pravý Severus Snape, jeho otec, živý a zdravý. „Ty si v poriadku?“ spýtal sa starší muž na oplátku a ani jeden z nich si nevšímal svoje okolie.

„Hej, nič mi nie je. Konečne sme obaja voľní,“ povedal Harry a tými slovami zapálil plamienok nádeje v ich srdciach. Tak dlho obaja, a nielen oni, po tomto okamihu túžili a teraz to bolo tu... Voldemort bol mŕtvý.

„Som na teba taký hrdý, Harry! Lilly a James by tiež boli,“ povedal potichu, no úprimne.

„Ďakujem,“ odpovedal s úsmevom a zrazu akoby niekto okolo nich opäť zapol zvuk a obklopil ich chaos.

Všetci pobehovali sem a tam, zháňali svojich príbuzných a priateľov, aby sa uistili, že sú v poriadku. Tí, ktorí niekoho stratili, postávali bokom a trúchlili nad svojimi stratami. Jediný pohľad na to všetko vrátil Harryho do reality a uvedomil si, koho stratil on. Severus, o ktorom si ešte pred pár minútami myslel, že bude na vrchole toho všetkého, bol, vďaka Merlinovi, v poriadku. No Fred, Remus a Dora také šťastie nemali. Cítil otcovu ruku na svojom ramene a tá ťažoba v jeho srdci akoby sa zmenšila o polovicu. Už na to nebol sám. Mal Severusa a vedel, že sa naňho mohol kedykoľvek spoľahnúť.

Jeho radosť z tohto zistenia však nemala trvať dlho. Jediný pohľad do tváre Kingsleyho Pastorka stačil Harrymu k tomu, aby vedel, že sa deje niečo, čo sa mu vôbec nebude páčiť. Severus si zrejme myslel to isté, pretože sa otočil k Harrymu a keď opäť prehovoril, bol jeho hlas naplnený nezlomným odhodlaním a pevným rozhodnutím, čo sa Harrymu už vonkoncom nepáčilo.

„Všetko bude v poriadku, Harry!“ uistoval ho. „Hlavne neurob nič hlúpe, všetko sa vyrieši, uvidíš!“ pokračoval a podobné slová opakoval dovtedy, kým Kingsley s ďalšími bystrozormi neprišli až k nim.

„Severus Snape, v mene zákona vás zatýkame. Máte právo...“ jeden z bystrozorov odriekal Snapeovi jeho práva, no on to nevnímал. Jediné, čo v tej chvíli potreboval, bolo vedieť, že mu Harry, jeho syn, verí a nič, žiadne obvinenie nemôže túto jeho vieru v neho podkopať. Len vďaka tomu bude schopný zvládnuť všetko, čo ho v Azkabane čaká.

„Nemaj strach, Harry. Budem v poriadku. Dávaj na seba pozor!“ poslednú vetu zdôraznil a vtedy to už Harry nevydržal

a vrhol sa mu do náručia.

„To nemôžu! Si nevinný! Dostanem ťa z toho, Severus! Budú ma musieť počúvať!“ trval na svojom Harry a držal sa svojho otca tak pevne, že ho od neho museli odtrhnúť nasilu.

„Hlavne vydrž, ocko!“ zavolal a hľadel za vzd'ľujúcou sa eskortou, až kým mu Severus nezmizol z dohľadu.

Trvalo to dva týždne, kým Severusovi povolili súdny proces. Ako jednému zo služobníkov Lorda Voldemorta mu toto privilégium najprv zamietli, no napokon, na Harryho neustále naliehanie sa ministerstvo podvolilo. Bolo mu však upreté právo na advokáta a tak nemal inú možnosť, než hájiť svoje záujmy sám.

Harry nervózne sedel v prvej lavici, vyhradenej pre verejnosť a nervózne očakával príchod členov starostolca, ale hlavne na Severusa, ktorého od Voldemortovej smrti nevidel. Nepustili ho k nemu, hoci naliehal, prosil i vyhrážal sa. Bolo to zbytočné a čo bolo azda ešte horšie, tak nebol nik, kto by ho v jeho snahe podporil. Nik zo Severusových kolegov sa mu ani len nepokúsil pomôcť. Keď o tom Harry vyčítavo hovoril s profesorkou McGonagallovou, len naňho ľútostivo pozerala a hovorila niečo o tom, že celá tá vec s adopciou bol jeden veľký omyl. Každý to vravel, dokonca i Weasleyovci, ktorí boli takmer vždy na jeho strane. No teraz zostal sám... sám proti všetkým, bojujúci o život svojho otca.

Všetci už boli usadení na svojich miestach, keď sa uprostred miestnosti otvorila diera v zemi a z nej začala stúpať veľká klietka, v ktorej nebol k Harryho zdeseniu nik iný, než Severus. Srdce mu zovrelo ľadová ruka, keď zbadal zhrbenú postavu muža, ktorý ho ešte pred niekoľkými dňami držal v náručí a dookola opakoval, aký je naňho hrdý.

„Severus!“ nedokázal sa ubrániť zúfalému výkriku. Oči všetkých prítomných sa naňho upreli, no on ich ignoroval. Mal oči len pre Severusa, ktorý naňho upieral svoj tmavý, uhrančivý pohľad, plný nezlomnej sily. Jeho telo možno zlomiť mohli, ale jeho ducha... Severus bol silnejší, než ktokoľvek, koho Harry poznal a vedel, že ak má niekto nádej toto všetko vydržať, bol to práve on.

Severus, jasne čítajúci v jeho pohľade strach a bolesť, sa na Harryho slabo usmial, no i to málo stačilo, aby sa Harry upokojil.

„Všetko bude v poriadku,“ vyslovil Severus nečujne, smerujúc svoje slová Harrymu, ktorý jediný ich skutočne zachytil.

„Dámy a páni, vážení členovia starostolca,“ tými slovami zahájil vysoký muž súdny proces. Harry ho nepoznal, no ako sa neskôr dozvedel, bol to jeden z členov najvyššieho štátneho a súdneho orgánu, David Dolby, a bol vybratý k tomu, aby viedol obžalobu proti Severusovi.

„Ako iste všetci viete, po poslednej bitke s Tým- ktorého- meno- nevyslovujeme, boli súdne procesy povolené všetkým, ktorí boli podozriví zo spolupráce s touto obávanou osobou. Ako sme mali možnosť zistiť, bola to chyba. Preto boli v týchto časoch odsúdení všetci, ktorých aktivity bolo možné dokázať aspoň jediným svedkom, či tých, ktorých ľavé zápästie nieslo Jeho znamenie. Po dôkladnom uvážení, sme sa však rozhodli vyhovieť jednej žiadosti, ale i to len z vd'ačnosti pánu Potterovi, ktorý nás zbavil Toho- koho- nesmieme- menovať. Odsúdený nie je nik iný, než jeho adoptívny otec, Severus Snape,“ prednášal muž s neskrývanou nenávisťou a nespokojnosťou s tým, že tu vôbec musí byť.

„Mnohí z vás si na tohto muža spomínajú z doby pred šesťnástimi rokmi, keď sa zaňho zaručil Albus Brumbál, riaditeľ Bradavickej školy čar a kúzel, mnohými považovaný za najväčšieho kúzelníka na strane dobra, vodcu svetla. Ten muž vtedy tvrdil, že Severus Snape vykonával v tom čase úlohu dvojitého agenta v službách Temného pána. Starostolec ho zbavil všetkých obvinení, no on tu napriek tomu dnes stojí znovu a okrem obvinenia zo spolčovania sa s Temným Pánom, čelí obvineniu z vraždy muža, ktorý sa zaňho pred rokmi zaručil. Severus Snape zabil Albusa Brumbála a my sme tu, aby sme rozhodli o jeho treste. Obžaloba navrhuje trest najvyšší- trest smrti, ktorý môže byť v prípade poľahčujúcich okolností zmenený na doživotné väzenie v Azkabane,“ dokončil a spokojne sa uškrnul, rozhliadajúc sa po tvárach prítomných osôb.

Harry sedel ako omráčený a počúval, čo ten muž vlastne hovoril. Až doteraz si myslel, že pôjde o spravodlivý súdny proces, ktorý Severusa zbaví viny, no mýlil sa. Celé toto divadlo zorganizovali len preto, aby im dal pokoj, no nik nemal v pláne jeho otca očistiť, či dokonca prepustiť. Chcel protestovať, no kútikom oka zazrel Severusa, ktorý akoby čítal jeho myšlienky, napriek tomu, že bola jeho myseľ uzavretá, a nebadane pokrútil hlavou. Harry tomu nerozumel. Predsa ich nemohol nechať, aby ho odsúdili! To nesmel dopustiť!

„Pán Snape, čo nám môžete povedať na svoju obhajobu?“ spýtal sa zrazu predseda súdu priamo Severusa. Ten hrdlo vztýčil hlavu a rozhliadol sa po prítomných. Boli medzi nimi ľudia, ktorých nikdy v živote nevidel. No boli tu i takí, čo ho poznali takmer celý život, ako Minerva McGonagallová, Weasleyovci, zopár jeho bývalých študentov a členov Fénixovho Rádu. Mnohí naňho hľadeli s nenávisťou i skrytou radosťou z toho, ako to všetko dopadlo, iní sa ani len neodvážili naňho pozrieť- najmä nie tí, ktorí nevedeli, čo si vlastne myslieť. A medzi nimi... jediná osoba, ktorá mu stále bezvýhradne

verila a nemienila sa vzdáť bez boja, bol Harry. S pohľadom upretým na svojho syna konečne prehovoril zachrípnutým hlasom.

„Zabil som Albusa Brumbála na jeho vlastnú žiadosť a vykonal všetky činy, z ktorých som obvinený. Všetko, čo som vykonal v službách Temného pána, som vykonával ako dvojitého agenta, pracujúci pre Albusa Brumbála a Fénixov Rád.“ Tie slová boli pravdivé- vedel to on a vedel to Harry, no napriek tomu to vo veľkej sále vyvolalo obrovský rozruch.

„Ticho!“ zakričal predseda súdu a keď šum ustal, obrátil sa opäť k Severusovi.

„Priznávate teda svoju vinu. Máte nejaký dôkaz o svojich slovách?“

„Nie, pane,“ odpovedal Severus pokojne.

„To predseda nie je pravda!“ vykrikoval z prvého radu Harry a opäť naňho všetci upriamili pozornosť. „Máš predseda spomienky, v ktorých ti Brumbál prikázal zabiť ho!“ vyhradil, čím väčšinu v miestnosti zmietol.

„Je to pravda? Čie sú to spomienky?“ spýtal sa predseda.

„Moje vlastné,“ odpovedal opäť Severus, no nezdal sa nadšený a zrejme vedel, prečo.

„Spomienky obžalovaného sú ako dôkaz neprípustné, pretože môžu byť veľmi ľahko zmanipulované,“ vysvetlil a opäť bol nútený niekoľkokrát nahlas buchnúť kladivom, aby nastolil klud v súdnej sieni.

„Existujú, okrem vašich spomienok, nejaké iné dôkazy o tom, že ste skutočne pracovali pre stranu Svetla?“

„Neviem o ničom,“ priznal Snape a prvýkrát v ten deň sklonil hlavu.

„Dobre teda. Odročujem tento proces na zajtra, v rovnakom čase. Vypočujeme si svedkov obžaloby a ak si bude obžalovaný želať, môže predviesť vlastných svedkov obhajoby s tým, že poverí niektorého z členov starostolca, aby viedol výsluch,“ informoval všetkých predseda súdu a v ten deň bolo dokonané.

Prvý návštevníci súdneho procesu sa začali rozchádzať a Harry, na nič nečakajúc, sa vrhol doprostred súdnej siene, v snahe dostať sa až k Severusovi. Silný pár rúk ho však zastavil a keď sa obzrel, zbadal Kingsleyho, ktorý nesúhlasne pokrútil hlavou.

„Tu nie, Harry. Pokúsim sa zistiť, či ti povolia návštevu vo vypočúvacej miestnosti, ale nemôžem ti nič sľúbiť,“ povedal bystrozor a Harry sa zmohol len na krátke kývnutie. Nemohol si pomôcť, no cítil zlosť voči Pastorkovi, pretože to bol on, kto Severusa odviezol. Napriek tomu, ako jeho jediný známy, mu mohol pomôcť dostať sa k otcovi a aspoň na chvíľu s ním hovoriť.

Čakal asi hodinu, kým ho k nemu na chvíľu pustili, no keby bolo nutné, čakal by hoc aj celý deň.

„Severus!“ zvolal a vrhol sa mu okolo krku, no on jeho objatie neopätoval. Keď sa chlapec lepšie prizrel svojmu otcovi, zistil, že má ruky spútané v okovách a zároveň je pripútaný k stoličke, aby nemohol utiecť.

„Pre Merlina, ako to s tebou jednáš!“ zaúpel a nedokázal viac potláčať svoje slzy.

„Nie je to také zlé, Harry. Zažil som horšie,“ povedal Severus, no hoci sa ho snažil upokojiť, spôsobilo to presný opak. Jeho hlas nebol taký pevný a odhodlaný ako v súdnej sieni a ten rozdiel si nevšimol len on, ale i Harry. Sadol si na zem, vedľa stoličky svojho otca a položil mu svoju hlavu na kolená. Ako predpokladal, začali sa Snapeove štíhle prsty jemne pohrávať s jeho neposlušnými prameňmi vlasov a keby sa obaja pokúsili zabudnúť na to, kde práve sú, mohli by si predstavovať, ako sedia v Snapeovej obývačke pred krbom v podobnej pozícii, tak ako bolo ich zvykom krátko po Harryho adopcii.

„Nesmieš to vzdáť!“ zašepkal Harry a zdvihol hlavu tak, aby videl Severusovi do očí.

„Na mne nezáleží, Harry. To ty musíš byť opatrný, inak sa toto všetko obráti proti tebe,“ poučal ho Snape pevným, námietky nepripúšťajúcim hlasom.

„Do kotla, ocko! Tu teraz nejde o mňa, ale o teba! Oni ťa chcú...“ zarazil sa a oči sa mu znovu zaliali slzami.

„Nedovolím, aby sa to stalo! Urobím čokoľvek, aby som ťa odtiaľto dostal!“ sľúbil nielen jemu, ale i sám sebe.

„Nesmieš sa do toho pliesť, Harry! Toto je môj boj, ty už si ten svoj vybojoval. Si voľný, Harry, voľný! Neurob nejakú hlúposť, ktorou by si svoju slobodu ohrozil! Chcu ťa predviesť ako svedka obžaloby,“ priznal napokon s tichým povzdychom.

„Čože? Myslia si, že budem vypovedať proti tebe?“ Harry tomu nerozumel. „Budem tvoj hlavný svedok! Poviem im, aký naozaj si a čo všetko si pre mňa i pre ostatných urobil!“ trval na svojom chlapec. Severus si opäť len povzdychol.

„Harry, ja viem, že veci medzi nami sú teraz iné, ale keď vystúpiš pred porotu, budú sa ťa pýtať na našu minulosť, na to, čo si videl v deň Albusovej smrti a ty im budeš musieť povedať pravdu,“ povedal starší muž unaveným hlasom a vtedy Harrymu došlo, že jeho výpoveď by namiesto pomoci mohla do viesť Severusa rovno do pekla.

„Nemusím im povedať všetko,“ navrhol Harry nepresvedčivo. „Možno... možno by som nakoniec ani nemal svedčiť, ale... čo iné ešte môžem urobiť? Skúsil som už naozaj všetko!“ zvolal zúfalo a hľadal odpoveď v otcových očiach.

„Musíš svedčiť a povedať im pravdu, aby ťa neobvinili zo spoluviny. To je to jediné, čo pre mňa môžeš urobiť a ešte...“

začal opatrne, no zarazil sa a odvrátil tvár od svojho syna.

„A ešte? Čo? Je niečo, čo môžem urobiť? Len mi to povedz a ja to urobím!“ chytil sa Harry tej malej iskierky nádeje, ktorú mu ešte Snape dal. Starší muž, s rukami stále spútanými v okovách, vzal chlapcove ruky do vlastných dlaní a so zvláštnym leskom v očiach naňho pozrel.

„Potrebujem vedieť, že nech sa stane čokoľvek... zajtra budeš počuť veľa výpovedí a som si istý, že všetky budú o mojich najhorších činoch a skutkoch a ja... určite to nebude jednoduché, ale potrebujem vedieť, že mi veríš,“ dostal zo seba napokon Severus. Harry od prekvapenia takmer nedýchal. Ako si len môže myslieť, žeby ho po tom všetkom zavrhol?

„Verím ti, Severus. Si môj otec a nech sa stane čokoľvek, nič na svete to nezmení,“ uistil ho tichým, no pevným hlasom. Viac si už povedať nestihli, pretože prišli bystrozori a nie práve vyberaným spôsobom Severusa odviekli späť do jeho cely. Harry sa vrátil do ich bytu v Bradaviciach a cítil sa opustenejší a osamelejší, než kedykoľvek predtým. V tú noc takmer nespál a keď sa mu na chvíľu podarilo zadriemať, zobudil sa s krikom z nočnej mory.

Ako sa na druhý deň ukázalo, Severus vôbec nepreháňal s teóriou, žeby Harryho mohli považovať za jeho spojenca. Článok v Dennom Veštci s názvom: Harry Potter- syn vraha: obet', či spoluvinník?, polemizoval o Harryho skutočnej úlohe v poslednej vojne.

Ďalšie diskusie na túto tému prebiehali aj v súdnej sieni do chvíle, než dnu vošiel Harry a akoby mávnutím prútika všetci stíchli.

S príchodom poroty začala Harryho nočná mora, len s tým rozdielom, že z tejto ho nezachránilo prebudenie. Severus vyzeral ešte vyčerpanejšie a skl'účenejšie než včera. Dnes Harryho nevítal slabým, avšak úprimným úsmevom. Dnes na Harryho takmer nepozrel, len so sklonenou hlavou počúval výpovede predvolaných svedkov. Šlo zväčša o bývalých študentov, ktorí svedčili o jeho často krutých učiteľských praktikách, alebo o obete, ktoré prežili nejaký útok smrťjedorov a spoznali ho. Keď svoju výpoveď ukončil aj posledný predvolaný, zdvihol sa predseda súdu zo svojho sedadla a predstúpil pred prizierajúce obecenstvo.

„Vážené dámy a páni, verím, že všetky tieto svedectvá samé o sebe svedčia o povahe a úmysloch „profesora“ Snapea a tie len svedčia o jeho vine. Isté mi dáte za pravdu, že už v tomto momente by sme tohto muža mohli odsúdiť bez toho, aby sme si vyčítali, že sme odsúdili nevinného, no napriek tomu si dovoľm predvolať ešte jedného, posledného, ale najdôležitejšieho svedka. Keďže pán Snape sa zriekol svojho práva na predvolanie svedkov na svoju obhajobu, predvoláva obžaloba pána Harryho Pottera!“ vyšlo z jeho úst a v miestnosti to len tak zašumelo.

Harry nespalo pozrel Severusovým smerom, no ten i naďalej hľadel do zeme, a tak váhavo pristúpil k svedeckej lavici.

„Pán Potter, prosím, povedzte nám, v akom vzťahu ste k obžalovanému,“ začal muž so svojimi otázkami.

„Severus Snape sa stal pred tromi rokmi mojím adoptívnym otcom,“ odpovedal chlapec popravde.

„Aha. Dá sa teda povedať, že ste si blízky?“

„Áno, myslím, že áno,“ odvetil Harry, nervózne očakávajúc, kam toto povedie.

„Ale nebolo tomu vždy tak, všakže? Ako sme mali dnes neraz možnosť počuť, medzi vami a profesorom Snapeom bývala istá... averzia, povedzme,“ pokračoval Dolby d'alej.

„Je pravda, že náš vzťah nezačal najlepšie,“ priznal Harry a snažil sa nepripúšťať si vlastné sklamanie, ktoré sa mu vkrádalo do srdca pri spomienkach na svoje prvé roky v škole.

„Čo sa zmenilo, pán Potter? Prečo ste dovolili profesorovi Snapeovi, aby vás adoptoval?“ naliehal muž.

„To je dost osobné a nemyslím, že to má súvislosť s týmto procesom,“ ohradil sa chlapec.

„Prepáčte mi, že tak nalieham, ale neboli ste to práve vy, kto trval na tom, aby sme dali tomuto mužovi šancu a pokúsili sa ho pochopiť? Ja myslím, že dôvod, kvôli ktorému adoptoval Chlapca ktorý prežil, by mohol byť vodítkom k tomu, aby sme pochopili, o čo vám v prvom rade v tomto procese išlo,“ opravil ho predseda a Harry vedel, že ak chce Severusovi pomôcť, bude musieť odpovedať.

„Mal som nejaké problémy s príbuznými, u ktorých som žil. Raz cez prázdniny bolo profesorovou úlohou strážiť ma a pri tej príležitosti zistil, aký je môj život naozaj. Myslím, že si vtedy konečne uvedomil, že nie som ako môj otec, James Potter a možno ma chcel lepšie spoznať. Rozhodli sme sa dať jeden druhému ešte jednu šancu,“ odpovedal vyhýbavo.

„A to nestačilo trebárs uzavrieť mier, alebo vytvoriť si medzi sebou akési priateľstvo? To vás musel hneď adoptovať?“ spýtal sa Dolby podozrievavo.

„Bolo to komplikovanejšie a ja som potreboval niekoho, kto sa o mňa postará. Niekoho, kto mi poskytne domov a zázemie, niekoho, kto mi bude rozumieť!“ vyhŕkol náhle popudene Harry.

„Iste, a po štyroch rokoch „nepreklenuteľnej nenávisti“, o ktorej sme dnes počuli, ste toto pochopenie našli u bývalého smrťjedá, naozaj pozoruhodné, pán Potter!“

„Možno to na začiatku nebolo úplne ideálne, ale časom sme v našom vzťahu naozaj pokročili!“ bránil sa Harry a pohľadom hľadal pomoc u Severusa. Ten sa však zdal byť duchom kdesi veľmi ďaleko odtiaľto a Harry cítil, ako ho oblieva studený pot.

„A čo ak bolo všetko inak, pán Potter? Čo ak ste od profesora Snapea dostali ponuku, ktorú nebolo možné odmietnuť?“ navrhol Dolby s nevinným výrazom na tvári.

„Čo prosím?“ Harry naňho nechápavo hľadel, a nielen on.

„Veštbá vás učinila rovným Temnému pánovi, len vy ste mali silu a schopnosti k tomu, aby ste ho porazili, ale za akú cenu? Povedzte, že kvôli jeho moci a jeho neustálom ohrozovaniu vášho života ste nemohli naplno rozvinúť svoj potenciál, pán Potter. A tak prišiel profesor Snape s ponukou, že vám pomôže dostať sa na vrchol. Zabil Albusa Brumbála, ktorý ako jediný mohol ovplyvniť vaše obrátenie sa k zlu a následne vám pomohol zabiť Temného pána. No teraz sa dostal do rúk spravodlivosti a je na vás, aby ste pomohli vy jemu, nie je to tak, pán Potter?“ obvinil ho s neskrývanou nenávisťou Dolby.

„Čo? Ako môžete...! To nie je pravda! Nič z toho!“ kričal Harry a zachvátila ho panika. Mal nakoniec Snape pravdu vo všetkom? Naozaj ho obvinia zo spoluviny a odsúdia ho? Čo si naňho ešte vymyslia? Možno použitie Neodpustiteľnej kliatby? Čo na tom, že na druhom konci jeho prútika stál Voldemort?

„Isteže, kto by neveril hrdinovi! Zabili ste najobávanejšieho kúzelníka všetkých čias, ale nie aby ste nás zachránili, lež aby vy ste sa stali novým temným pánom!“ svoje posledné obvinenie Dolby doslova zakričal, až sa súdnou sieňou ozvalo niekoľkonásobné zalapanie po dychu. Harrymu sa zatočila hlava a nevedel, čo na to povedať. Nielenže nepomohol Severusovi, no sám sa dostal do peknej kaše. Sklamal ho. Mohol to vidieť podľa výrazu jeho tváre, keď na neho prvýkrát za celý deň pozrel. Jeho oči boli tvrdé a plné niečoho, čo tam Harry už veľmi dávno nevidel. V tej chvíli mu pripomínal viac Snapea, ktorého poznal na začiatku svojho štúdia v Bradavicách, než toho, ktorý mu bol otcom i priateľom v jednej osobe.

„Jednému ale nerozumiem, pán Potter. Prečo profesor Snape veľmi rezolútne odmietol vašu výpoveď v jeho prospech? Musel vedieť, že ak vás nepredvolá on, urobím to ja. Prečo nevyužil vašu oddanosť vo svoj prospech?“ spýtal sa Dolby a nevraživo hľadel na Harryho, ktorý nevedel, čo na to povedať. Nakoniec sa však ukázalo, že na jeho odpovedi vôbec nezáležalo, pretože do ticha ktoré sa obostrelo okolo všetkých prítomných, sa ozval Snapeov zachrípnutý hlas.

„Nepredvolal som Pottera preto, že už viac nie je mojím synom!“ povedal chladným, nenávisťou naplneným hlasom, ktorým všetkým doslova vyrazil dych.

„Čo prosím?“ spýtali sa Dolby i Harry zároveň.

„Adoptoval som pána Pottera z jediného dôvodu. Chcel som ho priviesť pánovi Zla ako spojenca a urobiť ho jedným z nás,“ pokračoval Snape.

„To nie je pravda!“ vykrikoval Harry zúfalo, keď že nechápal, o čo sa Severus snaží. Vlastne... možno chápal, no nechcel, aby to robil.

„Keď mi Brumbál prikázal, aby som ho zabil, prišiel mi ten príkaz veľmi vhod. Bola len otázka času, kým odhalí moje skutočné úmysly a potom by som ho musel zabiť tak či tak. Pán Potter však tvrdohlavo odolával mojím pokusom spojiť ho s Temným pánom a ja nemôžem byť viac pohoršený jeho správaním,“ pokračoval Snape, akoby ho Harry neprerušil a z jeho hlasu priamo odkvapkávali nenávisť a pohrdanie.

„Severus, prosím!“ volal Harry, no beznádejne.

„Adopcia toho neznesiteľného chlapčiska bola najväčšia chyba môjho života a znamenala obrovskú potupu pre mňa i moju rodinu. Vzdávam sa týmto svojho poručníctva nad Harry Jamesom Potterom, ktorý pošpinil moje meno odmietnutím prijať Temného pána za svojho vodcu a následne jeho vraždou,“ dokončil formálne svoje zrieknutie sa a okrem Harryho tlmených vzlykov bolo v súdnej sieni hrobové ticho.

„Pán Snape, uvedomujete si, že týmto sa naplno priznáвате k svojim činom a beriete na seba celú vinu?“ spýtal sa Dolby, ktorý sa veľmi rýchlo spamätal z šoku,

„Áno. Som pripravený prijať svoj trest,“ odpovedal opýtaný muž hrdo.

„Tak teda... kto je pre udelenie najvyššieho trestu- trestu smrti?“ spýtal sa a obrátil svoju pozornosť na ostatných členov Starostolca. Tí na malú chvíľu zaváhali, stále ešte zmätený neočakávaným zvratom súdneho procesu, no napokon všetci jednohlasne súhlasili a... udelili Severusovi Snapeovi najvyšší možný trest.

„Nie! To nemôžete! On je nevinný!“ kričal Harry ako zmyslov zbavený. „Severus, prečo mi to robíš? Prosím, nevzdávaj to tak ľahko!“ volal naňho skrz záplavu svojich slz, no Severusa už odvádzali zo súdnej siene a tak ako včera, aj dnes Harryho niekto zadržal predtým, než sa za ním stihol rozbehnúť. Tentoraz to však bola McGonagallová.

„Pod', Harry! Vrátime sa do školy,“ povedala rozhodne a hľadela na Harryho s perami stisnutými do úzkej linky. Zrejme

sa veľmi premáhala, aby nepovedala niečo v zmysle „Ja som to vravela“.

„Nechajte ma všetci na pokoji! Všetci!“ kričal a vytrhol sa z jej zovretia. „Kde ste boli, keď vás potreboval Severus? Nik z vás mu nepomohol! Všetci ste sa mu otočili chrbtom a on pritom denne za vás riskoval svoj život pred Voldemortom! Nenávidím vás!“ vykrikoval a ignoroval zdesené výrazy všetkých, ktorí ešte nestihli opustiť miestnosť. Boli medzi nimi i jeho priatelia, no nik sa neodvážil čokoľvek povedať. Nemali ani len potuchy, ako veľmi ho zasiahlo všetko to, čo Severus povedal. Nevedeli, čo z toho je pravda a čo len múdry t'ah muža, ktorý sa pokúšal zachrániť svojho syna.

Boli to presne dva dni od chvíle, čo bol vykonaný rozsudok. Severus Snape, jeho otec, bol mŕtvy a on akoby zomrel s ním. Po ukončení súdneho procesu sa vrátil do Bradavic, no odmietal s kýmkoľvek hovoriť. Uzavrel sa do seba a nedokázal sa ubrániť myšlienkam na Severusove posledné slová. Nemohol a ani nechcel veriť tomu, že by mohli byť pravdivé. Neustále si opakoval to, čo mu jeho otec povedal noc predtým. Žiadal ho, aby mu veril, nech sa stane čokoľvek. Vedel snád' už vtedy, čo urobí? Alebo sa k tomu odhodlal vo chvíli, keď Dolby verejne obvinil Harryho zo spoluviny? Nie, určite to pripravoval, uvedomil si Harry. Celé jeho správanie v ten deň tomu nasvedčovalo. Nevedel, ako sa s tým má vysporiadať. Zlyhal v snahe zachrániť ho.

Stratil ďalšieho rodiča, no teraz tá strata bolela akosi viac, než keď myslel na svojich skutočných rodičov. Azda to bolo tým, že na Lilly a Jamesa mal tak málo spomienok, zatiaľ čo so Snapeom spolu toho prežili toľko... nielen toho zlého. V ich spoločnom živote nebola núdza ani o pekné spoločné chvíle a teraz, keď Harry vedel, aké to je, byť milovaný...

„Harry!“ ozval sa akýsi hlas, doliehajúci k nemu z chodby. Harry mal chuť pridať do kroku, či sa dokonca rozbehnúť chodbou až k žalárom, kde by ho nik nehľadal a nerušil. Čosi ho však zdržalo a on počkal, kým k nemu neprišiel Kingsley Pastorek.

„Je mi ľúto, čo sa stalo Severusovi,“ povedal potichu, no zdalo sa, že to myslí úprimne. Harry len mlčky prikývol. Nebol pripravený odpustiť im všetkým tak rýchlo. Tentoraz nie. Spýtavo pozrel na bystrozora, ktorý v ruke zvieral akúsi obálku.

„Než ho odviedli, hovoril som s ním. Žiadal ma, aby som ti dal toto,“ povedal, podávajúc tú obálku Harrymu. Chlapec po nej roztrasenou rukou siahol. Žeby mu Severus poslal odpoveď na jeho nevyslovené otázky? Je to jeho posledné zbohom?

„Bol ako šialený, keď som s ním hovoril. Neustále opakoval jediné: Odpusť mi to, Harry! Nespoznával som ho a vtedy mi došlo...“ Kingsley sa zarazil.

„Čo? Že nebol taký, akým sa na prvý pohľad zdal? Že ma naozaj mohol mať rád?“ spýtal sa Harry duto. Nemal silu na ďalší výbuch hnevu.

„Znelo to tak presvedčivo, keď hovoril o tom, že sa ťa zrieka,“ povedal Kingsley, akoby to všetko vysvetľovalo. Áno, bol veľmi presvedčivý. Dokonca aj Harry sa už začínal zožierať vlastnými pochybnosťami.

„Keby si niekedy niečo potreboval, Harry, vieš, kde ma nájdeš,“ povedal starší muž napokon a nechal Harryho osamote s posledným odkazom od jeho otca.

Zdalo sa mu, že má nohy snád' z olova. Kráčal z kroka na krok až k Severusovým súkromným komnatám, kde v posledných dňoch nachádzal útočisko. Chvilu váhal, než otvoril list.

Slová v ňom boli napísané roztrasenou rukou a kvalita pergamenu sama o sebe svedčila o tom, že Severus nemal veľa možností, ako mu poslať odkaz. Zhlboka sa nadýchol a začal čítať.

Harry,
Zrejme je už po všetkom a ja som mŕtvy. Viem, že tieto slová ti veľa útechy neprinesú, ale aj tak cítim potrebu napísať ich.

Dúfam, že si spomínaš na sľub, ktorý si mi dal v noc, kedy sme spolu hovorili naposledy- sľub, že mi budeš veriť, nech sa stane čokoľvek. Ver mi, netušil som, že to dopadne tak, ako to dopadlo, no nemal som inú možnosť. Tvoj život má väčšiu cenu než ten môj a vedomie, že si v poriadku mi dovoľuje odísť z tohto sveta v pokoji. Nič z toho, čo som v súdnej sieni povedal, som nemyslel vážne- dúfam, že to vieš!

Nikdy som neľutoval, že som sa rozhodol adoptovať ťa a viem, že keby som žil ďalej, moja hrdosť na teba by len rástla a nikdy nie naopak. Ty, Harry, si to najlepšie, čo mi život dal. Znovu si vo mne zapálil oheň života a ja som opäť žil- len vďaka tebe, Harry.

Dal si mi slobodu a hoci teraz z tohto sveta odchádzam, som slobodný a moja duša konečne našla pokoj.

Prosím, nehnevaj sa na tých, ktorí nenašli dost' odvahy k tomu, aby mi pomohli. Bol to môj osud a nik a nič by ho nemohlo zmeniť. Odpusť im, tak ako si odpustil mne všetko to, čím som sa voči tebe previnil. Ak toho je niekto schopný, tak si to práve ty a ja som dodnes nenašiel odpoveď na otázku: Čím som si zaslúžil syna, akým si ty? Musím už ísť, Harry, ale myšlienkami budem stále s tebou, nech budem kdekoľvek. Raz príde chvíľa, keď sa opäť stretneme, no kvôli tebe dúfam, že to bude až za dlhú, veľmi dlhú dobu. Už teraz sa teším na okamih, keď sa tam na druhom svete stretnem s tvojimi rodičmi, aby som im poďakoval za to, že na svet priviedli takého skvelého človeka akým si ty.

Viem, že som to nehovoril často, ale mám ťa rád a som nesmierne vďačný za to, že som mal možnosť spoznať skutočného Harryho. Som na teba hrdý, synak.

*Navždy Tvoj otec
Severus Snape*

Vo chvíli, keď Harry dočítal posledné slová, napísané na tom rozodratom kúsku pergamenu, kolená sa mu podlomili a on sa zviezol popri stene na chladnú kamennú dlážku bradavických žalárov. Ako mu to mohol urobiť? Prečo to nechal dôjsť až tak ďaleko? Ved' predsa... prečo každý cítil potrebu pred niečím ho chrániť? Starostlivo poskladal jeho posledný „list“ do neoznačenej obálky, akoby to bol najväčší poklad jeho života. Takmer ním bol. Ten úplne najväčší však stratil a už ho nikdy nezíska späť. Už mu nik nevráti otca.